

Maragall sí creu en el futur de les famílies

“Ambició de majoria”,
article de José Montilla

Nous alcaldes i
alcaldesses per un
projecte plural i
progressista

Article de Josep Borrell sobre el Fòrum Social de Porto Alegre

sumari

- 3 OPINIÓ Ambició de majoria.
José Montilla
- 4-5 ACTUALITAT Pasqual Maragall i el PSC sí que creuen en les famílies catalanes
- 6-7 ACTUALITAT El PP quiere vincular la calidad de la enseñanza a políticas reaccionarias
- 8 ACTUALITAT Pasqual Maragall en el Consell Nacional: "El objetivo es la victoria"
- 9 ACTUALITAT Escola d'Hivern del PSC, la formació és la clau per al debat polític
- 12-13 MÓN LOCAL Nous alcaldes i alcaldesses per un projecte plural i progressista al servei de les persones
- 14-15 MÓN LOCAL L'alcalde Joan Clos desbloqueja la Carta Municipal de Barcelona
- 20-21 OPINIÓ Forum Social de Porto Alegre: Una nueva forma de ver el mundo. Josep Borrell
- 24 ENTREVISTA Sami Nair, eurodiputado: "Los gobiernos europeos progresistas no aplicarán las conclusiones de Porto Alegre"

MARÇ 2002
NÚMERO 61

PSC
PSC-PSOE

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)
Director: Antoni Poveda
Coordinador: César Romero
Producció: Jordi Serra
Fotografia: Pepa Álvarez
Correccions: Montse Pallarès
Consell Editorial i Redacció: Miguel Ángel Escobar, Miguel Iceta, Jordi Navarro, Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García, Carles Prieto.

Dipòsit Legal: B-37.364-1987
Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029
Telèfon 93 495 54 00
Fax 93 495 54 26
E-mail endavant@xarxapsc.net

Homenatge a Pallach amb motiu del 25è aniversari de la seva mort

Juan Tapia, Pasqual Maragall, José Montilla i Raimon Martínez Fraile.

El passat dimecres 16 de gener el PSC va retre un homenatge a la figura del polític socialista i pedagog Josep Pallach amb motiu del 25è aniversari de la seva mort. Pasqual Maragall, José Montilla i Joan Tapia -ex director de La Vanguardia i un dels principals col·laboradors de Pallach en la seva última etapa- van intervenir en l'acte celebrat en la seu central. Tots tres van destacar la fructífera trajectòria d'un gran polític que es va avançar al seu temps. En el decurs de l'acte es va fer la presentació d'un monogràfic -editat pel PSC- dedicat a Josep Pallach, que recull articles d'Antònia Pallach-Gely -filla del polític-, Pasqual Maragall, José Montilla, l'historiadora Glòria Rubiol i Joan Reventós, entre d'altres. ■

Vuit de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora

Lourdes Muñoz.

Paridad es igual a más democracia" fue el eslogan escogido este año por el PSC para celebrar el 8 de marzo, Día Internacional de la Mujer Trabajadora. Los actos centrales tuvieron lugar el sábado 9 de marzo, con un programa que incluyó, entre otras actividades, con una mesa redonda sobre la paridad y la inauguración de una exposición con la rúbrica "Del derecho al voto a la paridad". Según se decía en el manifiesto elaborado para la ocasión: "La necesaria participación de mujeres y hombres en la toma de decisiones es una cuestión de profundización democrática o, dicho de otra manera, de corregir un déficit democrático histórico: la participación de la mitad de la población, como electores y como electoras". ■

Ambició de majoria

José Montilla
Primer Secretari del PSC

Les últimes enquestes -les publicades i les no publicades- confirmen una tendència a l'escenari polític de Catalunya. El PSC es consolida com la força més votada, el nostre candidat és el més preferit per la ciutadania, està ben valorat i Mas no resisteix cap comparació amb Pasqual Maragall. Però que anem en la bona direcció no vol dir que haguem arribat a la meta. En primer lloc, Mas, malgrat no ser un candidat ben valorat, ha guanyat en coneixement, com a conseqüència directa de la campanya electoral que ha iniciat la coalició nacionalista. El comitè de campanya de CiU, o sigui el Govern de la Generalitat, està fent tot el possible per recolzar el paper protagonista del seu Conseller en Cap i candidat. CiU no té cap escrúpol en utilitzar totes les eines al seu abast, mitjans de comunicació, propaganda institucional, el propi govern, etc., per afrontar les properes eleccions autonòmiques. En segon lloc, els socialistes no ens podem conformar amb una diferència de quatre o cinc punts. Això no és garantia que podrem aplicar el nostre programa de govern. Els socialistes volem fer realitat el programa del canvi i per aconseguir aquest

objectiu cal una ample victòria. Cal tenir una majoria de vots i d'escons en el Parlament que permetin aplicar les nostres propostes i el nostre projecte sense tenir les mans lligades. I en tercer lloc, les enquestes també reflexen que la gestió del Govern encara és aprovada per la meitat dels catalans. Lluny queden aquelles dades que donaven al Govern una nota elevada en la seva gestió, però encara en alguns espais de gestió, la ciutadania no és conscient que el Govern de Catalunya simplement no existeix. Han passat dos anys i tres mesos des de les eleccions. El balanç és força positiu per a nosaltres. Pujol repeteix moltes vegades una frase d'Andreotti: "Ser al Govern desgasta, però desgasta més ser a l'oposició". Doncs bé, en més de dos anys el Govern ha patit una forta davallada, ha fet el ridícul en nombroses ocasions, no sap com governar temes tant delicats com la crisi de Lear o les conseqüències de les nevades, i és ostatge dels vots del PP al Parlament. I els socialistes, des de l'oposició, tenim un programa que es concreta en les 17 mesures presentades per Pasqual en la moció de censura, fem oposició de forma responsable, i estem teixint tota una xarxa de complicitats amb la majoria de la societat catalana que aspira a viure en un país amb més ambició, en un país engrescador, en un país amb futur. En definitiva, en dos anys hem consolidat l'alternativa. Ara cal un renovat esforç per part de tots. CiU utilitzarà tots els recursos, inclòs l'engany, la mentida i la calúnnia, per intentar aturar quelcom inevitable: la pèrdua de les properes eleccions. I per aconseguir-ho no dubta en distanciar-se del seu soci. El PP i CiU a partir d'ara es distanciaran. El PP escridassarà molt de cara a la galeria, CiU farà un discurs nacionalista per arribar al seu més que desmoralitzat electorat, però en els temes de fons, l'aliança de la dreta catalana i espanyola seguirà funcionant. Per tant, no hi haurà un avançament electoral. El PP bordarà però no mossegarà. El seu candidat és Mas, i el seu enemic Pasqual Maragall i el canvi que liderem els socialistes. Un canvi que l'hem de seguir treballant dia a dia fins la propera contesa electoral. No ens podem conformar només amb una victòria, que això ningú ho dubta, hem d'aconseguir una ampla victòria per fer realitat la Catalunya a la que aspirem. I el primer esglaó d'aquesta victòria són les municipals. Aquest és el primer repte.

José Montilla
Primer Secretari del PSC

"Els socialistes volem fer realitat el programa del canvi i per aconseguir aquest objectiu cal una ampla victòria en les eleccions"

Pasqual Maragall i el PSC sí que creuen en les famílies catalanes

La família ha estat una paraula llargament recurredada per Convergència i Unió, la Generalitat de Catalunya i Jordi Pujol. Durant dècades l'han fet servir per justificar polítiques conservadores, sovint retrògrades i desfades, i per fer caure en el nucli familiar les responsabilitats de la manca d'inversió de la Generalitat.

Pasqual Maragall a l'acte de presentació dels compromisos amb les famílies

Curiosament, una vegada el Govern Alternatiu de Pasqual Maragall ha començat a explicar el projecte que el Partit dels Socialistes té per Catalunya, i ha informat a la ciutadania que el primer compromís del PSC és donar suport a les famílies, CiU ha començat a fer propostes.

Les propostes van acompanyades d'una utilització desorbitada de recursos públics, amb els que ha editat una revista per informar tots els catalans i les catalanes del projecte de família que té el Govern de Convergència i Unió. La capçalera de la revista ja és del tot tendenciosa. El títol, *Catalunya. Novetats. Informació d'interès ciutadà*, fa més evident el que ja sabíem: és una novetat que la Generalitat faci propostes envers la família catalana.

La moció de censura que Pasqual Maragall va presentar a l'octubre va deixar fora de lloc al Conseller en Cap i al President de la Generalitat. CiU va improvisar davant l'allau de propostes del PSC i han trobat la fórmula màgica: la família catalana precisa de recursos públics i d'ajudes concretes. Ens podríem preguntar per què no les hem conegut fins ara totes aquestes polítiques de suport a les famílies i, per què

l'eslogan de la campanya d'imatge del Govern convergent per a aquesta nova temporada, ens recorda que encara hi ha "Molt per fer i molt per viure". Els socialistes ja sabem que queda molt per fer, precisament perquè CiU ha fet poc durant tots aquests anys, també envers la família.

Els socialistes ja sabem que queda molt per fer envers la família, perquè CiU ha fet molt poc en més de 20 anys

Pasqual Maragall va presentar el primer compromís del PSC amb Catalunya defensant que "invertir en les famílies és invertir en la qualitat de vida de les persones i és invertir en la societat catalana". Avui tenim una societat catalana que ha canviat i que precisa de polítiques progressistes i avançades i, sobretot, pensades en el nostre futur. La societat catalana des de finals del segle XX ja no és la que un partit conservador com a CiU voldria per a la seva política ni el seu model de país ancorat en el passat. Una nova societat que no és una altra cosa que el fruit de la incorporació de la dona al món del treball remunerat, el canvi en les relacions entre pares i fills, el retard en l'emancipació dels fills, l'augment del nombre de llars i la disminució del nombre mitjà de persones per llar, l'increment de les llars unipersonals i dels nuclis monoparentals i una major presència d'unions de fet, sense reconeixement civil ni religiós. Pasqual Maragall ho té clar: "cal intensificar les polítiques públiques de suport a la família i aquestes cal dissenyar-les de manera que atenguin la família en totes les seves formes; no poden tenir un caràcter reduccionista i exclouent. Els socialistes ens ocupem de totes les famílies, garan-

J. Nadal ha criticat el "Catalunya Novetats"

El govern alternatiu de Pasqual Maragall té clar que l'escola-bressol és un aspecte clau de la conciliació entre família i treball

tint que les unitats familiars més fràgils tinguin un suport major, i que als febles els arribin més recursos". Els socialistes entenem que a les llars s'aprenen responsabilitats del treball domèstic i s'assumeix la igualtat d'oportunitats de tots els seus membres, i que la família no està en crisi, el que sí està en crisi és la conciliació de la vida familiar i la laboral. La Generalitat de Catalunya governada per CiU ha desatès les famílies al no invertir en escoles bressol i al no destinar ajudes a les llars amb fills.

És per això que la proposta de govern del PSC preveu una assignació familiar per cada fill de 50 euros al mes (8.319 ptes.), o 600 euros anuals (99.828 ptes./any). Però el veritable dèficit de Catalunya dels darrers 20 anys són les escoles bressol. Quan molts ajuntaments, governats per l'esquerra catalana, han sufragat en solitari aquesta despesa -quan la competència corresponia exclusivament a la Generalitat-, l'administració autònoma i CiU han anat prorrogant el seu desinterès.

El govern alternatiu de Pasqual Maragall té clar que aquest

és un aspecte clau de la conciliació entre família i treball. L'objectiu final és que tots els infants de quatre mesos a tres anys puguin accedir a places d'escola bressol públiques. Per això es crearan 30.000 noves places públiques de coordinació municipal d'educació infantil en un període de 5 anys, a raó de 6.000 places l'any. La Generalitat hauria de destinar-hi 32,45 milions d'euros (5.400 milions de pessetes) el primer any i anar incrementant aquesta quantitat en 10,82 milions d'euros cada any fins arribar a 75,73 milions d'euros el cinquè any (12.600 milions de ptes.)

Aquesta és una proposta concreta i que vol donar resposta a un problema real de les famílies actuals, que necessiten que l'administració els ajudi a formar una família, a fer créixer els fills i filles i, sobretot, sense que el pare o la mare hagin de renunciar a realitzar-se com a persones, com a ciutadans i ciutadanes, ja sigui en l'àmbit laboral o social. La realitat és que hi ha una demanda real de la nostra societat perquè l'administració pública contribueixi a l'economia familiar, posant a l'abast d'homes i dones uns serveis, uns equipaments, uns ajuts concrets a la família. El Govern Alternatiu de Pasqual Maragall en dona propostes concretes perquè el recolzament a la família sigui un fet real i no de propaganda i bones intencions.

Rocío García

GENT GRAN

La gent gran, una altra prioritat per als socialistes

El segon compromís de Pasqual Maragall per governar Catalunya és la gent gran, a la que la Generalitat governada pels socialistes destinarà 512 milions d'euros (més de 85.000 milions de pessetes). Envellir amb dignitat i potenciar l'ajuda domiciliària perquè les persones no se sentin desarelades del seu entorn, són elements clau del projecte de govern del PSC. El president del PSC, Pasqual Maragall, va presentar recentment a La Farga de l'Hospitalet, el Pla d'acció dels socialistes amb la Gent Gran. Les prioritats són: fomentar una política que compti amb la participació de les persones grans, que eviti el seu aïllament i que ajudi les famílies amb persones grans a càrrec seu. Personalitzar els serveis i professionalitzar l'atenció a aquestes persones, així com fomentar la comunicació i la

sensibilització de la societat catalana són claus perquè aquest col·lectiu se senti part important de la societat. Les mesures del PSC amb la Gent Gran són les següents:

1. Servei d'ajuda a domicili. El PSC proposa augmentar la cobertura del servei de l'1,7% actual al 6%, i incrementar fins un mínim de cinc hores setmanals l'atenció.
2. Habitatges tutelats. El PSC crearà un total de 1.000 habitatges tutelats d'oferta pública (actualment l'oferta és de 323)
3. Centres de Dia. Es crearan, en quatre anys, 2.000 noves places d'oferta pública, amb un cost anual per plaça de 5.400 euros.
4. Residències. El PSC proposa crear 10.000 noves places en quatre anys, amb un cost per plaça i any de 12.000 euros.
5. Acollida familiar. Els socialistes crearan 375 places en quatre anys, amb ajudes segons el grau de dependèn-

cia que estarien entre els 5.400 i els 6.500 euros anuals.

6. Millora d'habitatges. El PSC creu que es podrien arranjar 100 habitatges per any, amb un cost de 6.000 euros cadascú.

La Gent Gran vol més que paraules del Govern

7. Programa "Viure en família". Aquest programa proposa crear 1.000 places per any, amb una ajuda anual, per a famílies amb rentes inferiors a 21.000 euros anuals.

8. Crear la figura del Defensor de la Gent Gran, vinculada al Síndic de Greuges.

El PP quiere vincular la calidad de la enseñanza a políticas reaccionarias

La enseñanza es una de las principales garantías de la igualdad de oportunidades entre las personas. Hoy, el Partido Popular promueve, a través de sus propuestas de reforma educativa, que sean sólo unos pocos los que gocen de una buena educación, por lo que existe una gran preocupación en la comunidad educativa por la situación en que se encuentra el sistema docente.

Hay que invertir más en educación

El gobierno socialista de Felipe González dio una alta prioridad a la enseñanza, fomentando el acceso de los jóvenes a los estudios y dejando en 1996 la generación de chicos y chicas mejor preparados de la historia de este país. Sin embargo, ahora se plantean grandes dudas sobre la calidad de la enseñanza y algunos datos no hacen más que redundar en la alarma social: entre los países europeos, estamos a la cola en cuanto a inversión pública en gasto por alumno. En medio de esta preocupante situación, el Gobierno del PP facilita el deterioro de la enseñanza y la desmotivación del profesorado.

Si primero fue la reforma de la enseñanza universitaria con la Ley Orgánica de Universidades (LOU), el gobierno del Partido Popular ha vuelto a sorprender a la opinión pública con la precipitada e inusual presentación de la reforma de la educación secundaria que quiere imponer mediante la llamada Ley Orgánica de Calidad de la Enseñanza (LOCE). Los socialistas ya han anunciado que presentarán un recurso contra la LOU ante el Tribunal Constitucional, porque "atenta contra la autonomía de las universidades, ya que permite la injerencia política en su gobierno, y discrimina a los centros públicos respecto de los privados y, en particular, de los de la Iglesia". Pero la tormenta política en el ámbito educativo continúa y la ministra de Educación vuelve a meterse en otro barrizal con la Ley de Calidad.

La enseñanza media y secundaria requieren una reforma, ya que en la actualidad se están detectando problemas en el sistema educativo que piden una atención en profundidad. El deterioro creciente de la enseñanza pública necesita inversiones, reconocimiento y apoyo a los profesores y, sobre todo, un diagnóstico previo de la

La enseñanza media y secundaria requieren una reforma, ya que se están detectando problemas en el sistema educativo que piden una atención en profundidad

situación actual para saber qué acciones deben emprenderse. Como apuntaba hace unos días el secretario general del PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero, la educación es la principal herramienta de crecimiento y formación de los jóvenes, por lo que se debe generar un debate en profundidad.

La pretendida Ley de Calidad de la Enseñanza del Partido Popular pone en peligro el principio de igualdad de oportu-

Carme Chacón

nidades y reafirma la segregación social desde la escuela, ya que los chicos y chicas deberán escoger a los 14 años entre cuatro itinerarios formativos, según el nivel de estudios, para continuar hacia la educación superior, formación profesional o el mercado de trabajo. Ésta es, desde el punto de vista de la Secretaria de Educación, Universidad y Cultura del PSOE, Carme Chacón, uno de los principales riesgos de la implantación de las medidas educativas que pretende el PP, dado que "es a una edad excesivamente temprana en la que se va a exigir a los alumnos que decidan irreversiblemente sobre su futuro académico". Chacón apunta que "cuanto más temprana es esa decisión, más discriminatoria es socialmente".

La respuesta política del PP al fracaso escolar es la propuesta de implantación de, al menos, una reválida para obtener el título de bachillerato. El anuncio de esta medida ya ha provocado nuevamente las iras de los estudiantes, que ven que, una vez tras otra, la Ministra de Educación, Pilar del Castillo, ejerce de espaldas a toda la comunidad educativa, - profesores, padres y alumnos-, sin ni tan siquiera plantear un diagnóstico previo ni diálogo con ellos ni con las distintas fuerzas políticas.

Carme Chacón argumenta que la reválida supondría añadir un obstáculo más a los jóvenes estudiantes y "el esfuerzo de un Gobierno no debe ser poner más exámenes, sino que los alumnos aprendan más. La solución a los problemas del sistema educativo actual -que los tiene- no puede ser poner las vallas más altas o poner más vallas, sino enseñar mejor a los alumnos a saltar. Este debe ser el objetivo de la reforma". La

Secretaria de Educación del PSOE discrepa de una ley que "con el argumento de aumentar la calidad de la enseñanza, convierte el sistema educativo español en el que tenga más exámenes, menos becas y menos gasto por estudiante de la Unión Europea". Añade que "una reforma que no cuente con los profesores, que no mejore las condiciones en las que enseñan, que no incentive su tarea diaria ni les dote de los recursos económicos, materiales y humanos necesarios para

Carme Chacón desqualifica la Llei de qualitat a Tribuna Barcelona

Carme Chacón, va desqualificar al fòrum Tribuna Barcelona la llei de qualitat que prepara el Govern del PP. Per Chacón, el PP s'esforça a propagar el missatge que "els joves són una colla de rucs" quan un recent informe de l'OCDE demostra que el nivell és molt similar al de la resta de països desenvolupats. Chacón va admetre que el sistema educatiu actual "té problemes i necessita reformes" perquè des del 1990, quan es va posar en marxa la LOGSE, s'ha produït una "acceleració de canvis" que era impossible preveure. Entre les reformes, es va mostrar partidària d'introduir "una sola prova" abans d'ingressar a la universitat per validar el nivell de l'alumnat, però no la revàlida que propugna el PP perquè, segons el seu parer, hi haurà estudiants que després de superar-la hauran de realitzar un o més exàmens per accedir a la carrera desitjada.

enseñar cada día, está abocada al fracaso".

Como hace unas semanas afirmaba en La Vanguardia el investigador social e hijo de Olof Palme, Joakim Palme, con motivo de una visita a Barcelona, el reto de nuestras sociedades, la sueca y la española, es mantener una educación pública de calidad, porque "si nuestras universidades y escuelas públicas no dan un servicio de alta calidad, las clases medias buscarán respuestas privadas a sus necesidades básicas y se privatizarán los servicios". Palme añadía que el reto es "conseguir que nuestros centros de educación públicos den un servicio para todos, pero que respondan al nivel de calidad que exigen las clases medias y altas.

Por su parte, la diputada del Grup Parlamentari Socialistes-CpC y consellera adjunta de Educación del gobierno alternativo, Assumpta Baig, reclama que "el Gobierno del PP explique

las medidas de la reforma en el seno del Consejo Escolar del Estado, a todos los partidos de la oposición y, sobre todo, a la conferencia de consejeros autonómicos, dado que el Gobierno Central tiene descentralizadas todas las competencias en materia de enseñanza". Baig también subraya "la actitud del gobierno de CiU de poco firme en la exigencia del lógico debate previo a las medidas que, en definitiva, también serán de aplicación en Catalunya".

La Ley de Calidad de la Enseñanza del Partido Popular pone en peligro el principio de igualdad de oportunidades y reafirma la segregación social desde la escuela

Consell Nacional: Pasqual Maragall "El objetivo es la victoria"

Entramos en la fase decisiva de cara a las autonómicas. CiU sostiene a un gobierno incompetente y arrogante, que sólo aspira a ganar tiempo para dar a conocer al aprendiz de Pujol y escenificar un falso distanciamiento con el PP. Hay que seguir trabajando por aumentar nuestra implantación municipal y seguir llevando nuestras propuestas hasta el último lugar de Catalunya.

Pasqual Maragall durant la seva intervenció

también del PP a la presidencia de la Generalitat" apuntó Montilla. "La respuesta de CiU -prosiguió- ha sido vergonzante y contradictoria, ha pedido tiempo y se lo dan, ya que una derrota de CiU en las autonómicas debilita al PP". En este sentido, aseguró que CiU difícilmente avanzará las elecciones para perderlas.

La incompetencia, la propaganda y la arrogancia, son, según Montilla, las tres características que mejor definen la forma de gobernar del binomio Pujol-Mas. Una incompetencia que se refleja en la mala reacción ante las nevadas, las fugas de las prisiones, la falta de plazas de guardería y de residencias geriátricas o la carencia endémica de infraestructuras. Más grave aún es que el Govern recurra sólo a la propaganda como cortina de humo para ocultar su manifiesta incompetencia, con manipulaciones tan burdas como la revista "Catalunya Novetats", plagada de mentiras y errores. Montilla no dejó de recordar el papel de convidado de piedra del PP de Catalunya en la relación PP-CiU. Un rol que a veces se convierte en masoquismo, como cuando han de ejercer de cómplices de la arrogancia de un Mas que se divierte en la discoteca mientras medio país está colapsado por la nieve o de un

Duran i Lleida que rechaza asumir sus responsabilidades políticas por el caso Pallerols. Por su parte, el presidente del PSC señaló en su intervención que entraríamos en la fase decisiva que conduciría al movimiento por el cambio hacia su gran objetivo: la victoria en las próximas elecciones al Parlament. "Vamos a por todas electoralmente" aseguró Maragall, aunque nada está ganado todavía frente a una CiU únicamente aplicada a su plan de supervivencia: ganar tiempo como sea y escenificar un falso distanciamiento respecto al PP. Para Maragall, el Partido "tiene que prepararse a fondo para la batalla decisiva" y profundizar en nuestras líneas de acción de aquí hasta los comicios, explicando por todo el territorio nuestros 17 compromisos con la ciudadanía.

En esta trayectoria, "las municipales serán el primer paso para el cambio", por lo que Maragall pidió a los alcaldes que le acompañen en su esfuerzo por levantar la Catalunya que viene. Una Catalunya en la que, a diferencia de ahora, Generalitat y Ayuntamientos colaboraran con lealtad. En esta línea, Montilla señaló que "aumentar el número de candidaturas en las municipales" es uno de los principales objetivos del Partido.

"El actual gobierno de CiU, con el apoyo del PP, se caracteriza por la incompetencia, la propaganda y la arrogancia"

las tensiones internas que supondrá para el PP la sucesión de Aznar. Paralelamente, la oposición útil y responsable liderada por Zapatero se ve, cada vez más, como una alternativa sólida y creíble.

"Aznar quiere perpetuar la sumisión de CiU por si pierde la mayoría absoluta, y por eso le ofrece entrar en el gobierno y apuesta por Mas como candidato

Escola d'Hivern del PSC La formació és la clau per al debat polític

"Els socialistes davant un món en canvi" va ser el títol de la darrera edició de l'Escola d'Hivern, que es va celebrar els dies 16 i 17 de febrer a Tarragona. El Primer Secretari, José Montilla, i el Secretari de Prospectiva i Formació, Josep Borrell, van coincidir en qualificar la formació com a essencial per a l'adquisició de cultura política, tot destacant l'èxit de convocatòria i de nivell assolits en l'Escola.

José Montilla va afirmar en la seva intervenció de cloenda que "la formació és un element fonamental per al combat polític" i va aprofitar per reclamar la participació dels militants en un canvi que serveixi per aconseguir una àmplia majoria que es tradueixi en "un govern progressista que pugui participar en la configuració d'una globalització democràtica". Per la seva banda, Josep Borrell es va mostrar satisfet per l'alt nivell intel·lectual i de participació de l'Escola, assenyalant la importància de la formació continuada com a motor de la cultura política i de l'activitat intel·lectual del Partit. Per a Borrell, "no hi ha democràcia sense debat públic".

Pasqual Maragall, en la seva intervenció inaugural, va manifestar que cal apostar per "una altra concepció de la globalització" ja que "els canvis a nivell mundial no es poden deixar només en mans dels mercats". Per a Maragall, cal perseguir "una nova normalitat" sense repetir els errors que han provocat la crisi.

Josep Borrell va moderar una de les taules rodones

"Hem de conduir els mercats lentament cap a un funcionament més raonable, d'acord amb els interessos socials", va afirmar. Després de repassar la situació internacional arran de l'11-S, el president del PSC va assenyalat la necessitat que els canvis arribin també a la política catalana i espanyola. I aquesta transformació cal fer-la, segons Maragall, "a partir de l'elaboració d'un pensament socialista sòlid com el que es potència a l'Escola d'Hivern del PSC".

La taula rodona "Els canvis geopolítics: dels atemptats terroristes i la mundialització de l'economia a l'impacte de la globalització en el moviment de la població i la construcció europea", va destacar per l'anàlisi sobre el paper del socialisme en el nou entorn geopolític, i va ser seguida per més de 400 assistents. Els experts participants van destacar la necessitat de modernitzar el socialisme per esdevenir un element clau en la configuració del nou escenari mundial. Sami Naïr, diputat al Parlament Europeu, va analitzar les mancances de l'esquerra i va plantejar els reptes del Mediterrani. Per al parlamentari europeu, les principals fites són la integració social i el desenvolupa-

ment, la crisi dels sistemes socials i polítics, el desafiament cultural i identitari i la pau en la Mediterrània. Sobre aquest punt, Naïr va assenyalat que la solució passa per l'erradicació del conflicte entre Israel i Palestina. "El Mediterrani és la clau. Europa no es podrà construir amb un Sud exclòs i amb una injustícia mundialment acceptada", va afirmar.

Raimon Obiols, diputat al Parlament europeu va reclamar una participació activa des de Catalunya en el debat sobre els reptes de la democràcia i el paper d'Europa al món. "Un combat implacable contra el terrorisme no pot prescindir de l'anàlisi dels elements que han significat un caldo de cultiu per arribar a ell", va dir Obiols. L'eurodiputat també va proposar una nova construcció intel·lectual basada en la premisa que "només construint Europa podem pensar en el socialisme". Els convidats a les altres dues taules rodones celebrades van coincidir a destacar la importància de la participació de tothom en la construcció d'un nou ordre mundial multicultural que tingui els drets humans i les llibertats individuals com a límits de la globalització.

El finançament dels municipis i el pacte local català

Celestino Corbacho

La societat moderna, la mateixa que es troba immersa en el fenòmen de la globalització, requereix de la proximitat com a eina especialitzada en resoldre els seus problemes. La globalització que demana la ciutadania és la que posa a l'abast de tothom els elements de progrés. Però la ciutadania del nou mil·lenni

necessita de l'acció decidida, de la cobertura institucional d'una administració propra i resolutive: l'ajuntament. Per això, és urgent un major protagonisme de les administracions locals, del municipalisme, en el concert polític de l'Estat. Per això, és precís estar atents a la lectura dels projectes que el govern del PP fa sobre finançament local i llegir la lletra petita de les seves propostes. De moment, alguns dels titulars que ocupen els mitjans sobre aquesta matèria posen a la corda fluixa el futur del municipalisme: "Aznar ofereix al PSOE un Pacte Local sense finançament ni elecció directa de l'alcalde". No hi ha cap dubte que si aquest és el futur que entreveu el govern del PP per als municipis, es tracta d'un futur on els ajuntaments continuaran ofegats econòmicament per poder donar uns serveis a la seva comunitat que per competències no haurien de donar. O, en el pitjors dels casos, els ajuntaments hauran de retallar en la prestació dels serveis per culpa d'una política nefasta envers els municipis que defensa el govern aznarià. Tot fa indicar que el Pacte Local que proposen els dirigents del PP és un parany per al municipalisme. Han fet una oferta que ha servit per omplir de titulars els mitjans de comunicació. Fins i tot, algú podria pensar amb aquest anunci mediàtic que el PP és la força política que més es preocupa pels municipis. La veritat, els fets, demostren tot el contrari. Fem una repassada al "municipalisme" del PP.

Primer va ser José María Aznar qui va anunciar la desaparició de l'IAE, sense valorar el que això representava per a les finances dels ajuntaments. El temps ha demostrat que les paraules d'Aznar eren paraules fútils, però malauradament també ha quedat palès que no sempre les paraules se les enduu el vent, ja que d'aleshores ençà, l'amenaça d'Aznar ha creat molta preocupació als municipis. Preocupació i indignació de les ciutats perquè el govern conservador mai no ha clarificat quina seria la fórmula de compensació alter-

nativa per evitar que els ingressos municipals minvin amb l'anunciada desaparició de l'IAE.

En segon lloc, va ser la llei d'estabilitat pressupostària del PP que imposa el dèficit zero a les comunicats autònomes i a les corporacions locals. Una llei que acabarà davant el Tribunal Constitucional, ja que molts ajuntaments catalans aprovaran mocions de censura rebutjant-la.

Doncs bé, ara el PP s'inventa una proposta sota la denominació de pacte local amb l'objectiu principal d'omplir de titulars la premsa. Però no ens deixem temptar pel cant de sirenes dels conservadors. Tornen a cercar protagonisme mediàtic, mitjançant les falses promeses en clau electoral. I són falses promeses perquè, com que després no es materialitzen, es queden en no res.

El Govern del senyor Aznar no pot pretendre ara portar el debat a enfrontar els ajuntaments amb les comunitats autònomes. El que ha de fer el PP és enfrontar-se directament amb aquells problemes que li corresponen: el finançament de les hisendes locals i la modificació de la normativa electoral.

La proposta de Pacte Local del PP hauria de concretar les mesures del govern per resoldre la precària situació econòmica dels ajuntaments. Només la reforma de la Llei d'hisendes locals i la participació dels ajuntaments en el paquet dels impostos estatals, és a dir, l'IVA i l'impost de societats, pot treure del pou de la precarietat financera els ajuntaments. A més a més, hauria de plantejar la reforma de la Llei electoral perquè la ciutadania pugui escollir directament els alcaldes. I el PP també hauria d'especificar el traspàs de competències en matèries com ara seguretat i immigració, mitjançant un acord global entre Estat, comunitats autònomes i ajuntaments que concretés el grau de competències i de finançament de cada administració en aquests temes.

Els socialistes proposem impulsar un Pacte Local Català que serveixi perquè la Generalitat transfereixi competències a les administracions. En aquest sentit, el Parlament hauria de proposar, entre d'altres, el progressiu traspàs del govern català de matèries com habitatge, educació infantil, seguretat, serveis socials, etc. És a dir, totes aquelles matèries de proximitat amb la ciutadania. D'aquesta manera, es solucionarà el greuge que significa actualment que els ajuntaments donin serveis a la seva comunitat en alguns d'aquests temes, sense ser de la seva competència, amb un cost econòmic que repercuteix directament en les arques municipals. És precís el traspàs de les competències garantint també el traspàs dels recursos econòmics.

Els socialistes proposem impulsar un Pacte Local Català que serveixi perquè la Generalitat transfereixi competències a les administracions. En aquest sentit, el Parlament hauria de proposar, entre d'altres, el progressiu traspàs del govern català de matèries com habitatge, educació infantil, seguretat, serveis socials, etc. És a dir, totes aquelles matèries de proximitat amb la ciutadania. D'aquesta manera, es solucionarà el greuge que significa actualment que els ajuntaments donin serveis a la seva comunitat en alguns d'aquests temes, sense ser de la seva competència, amb un cost econòmic que repercuteix directament en les arques municipals. És precís el traspàs de les competències garantint també el traspàs dels recursos econòmics.

Celestino Corbacho
Secretari de Política Municipal
del PSC

El "cas Lear", un tema més que demostra l'abús de poder de CiU

Pla Hidrològic Nacional, Llei Orgànica d'Universitats, i ara el tancament de la planta de Cervera de l'empresa Lear Corporation.

Convergència i Unió ha traït novament els interessos de Catalunya. Tal com ha explicat el portaveu del PSC, Miquel Iceta, "entenen molt bé els nervis de CiU perquè comencen a aflorar els casos que demostren fins a quin punt han abusat del seu poder a Catalunya al llarg d'aquests darrers vint anys".

El portaveu del PSC, Miquel Iceta, va manifestar en roda de premsa que "els socialistes entenem els nervis de Convergència i Unió. Els entenem bé perquè Convergència i Unió ha traït novament els interessos de Catalunya. Ho va fer al Parlament Europeu votant a favor del Pla Hidrològic Nacional. Ho va fer al Parlament de Catalunya votant en contra d'atribuir a la Generalitat el comanda-

Miquel Iceta, portaveu del PSC

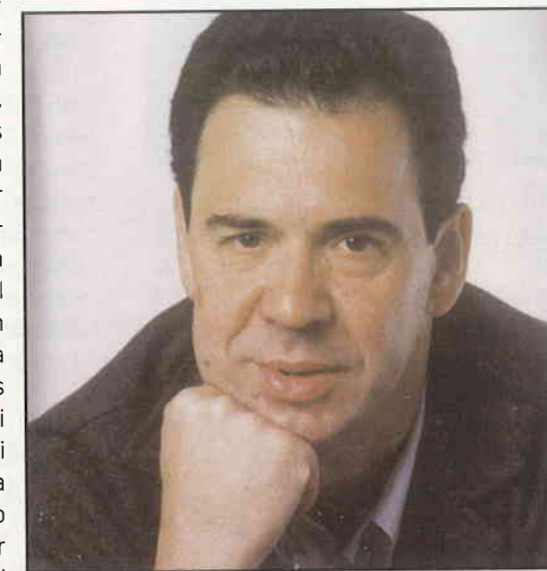
ment de totes les forces de seguretat que actuen a Catalunya. Ho va fer al Parlament de Catalunya votant en contra d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei Orgànica d'Universitats que, segons el Consell Consultiu de la Generalitat, vulnera l'autonomia de les universitats catalanes".

Iceta va afegir que "entenen molt bé els nervis de CiU perquè comencen a aflorar els casos que demostren fins a quin punt Convergència i Unió ha abusat del seu poder a Catalunya al llarg d'aquests darrers vint anys". "El senyor Duran coneix bé els casos Treball i Turisme. Sap molt bé com els senyors Pujol i Pallerols van impedir que fos candidat a la Presidència de la Generalitat", va apuntar el portaveu socialista. "I ara - va afegir Miquel Iceta - comencem a conèixer la connivència de persones vinculades a Jordi Pujol amb el tancament de la planta de Cervera de l'empresa Lear Corporation. Artur Mas comparteix assessors d'imatge amb Lear. Aquesta empresa quan va decidir tancar la seva planta a Cervera va assessorar-se amb una consultoria en la que Josep Pujol, fill del President de la Generalitat, té un paper destacat. Quan Lear va comunicar la seva decisió als Departaments d'Indústria i Treball, ni el conseller Subirà, ni Oriol Pujol, fill del President de la Generalitat, ni Lluís Franco -Conseller de treball-, no van fer res". Sobre aquest tema, el Conseller alternatiu de Treball i

diputat al Parlament, Josep Maria Rañé, ha manifestat que des del PSC arribarem on fins faci falta per tal de depurar totes les responsabilitats que hi hagi.

En aquest sentit, el grup socialista va demanar la creació en el sí del Parlament de Catalunya d'una Comissió d'Investigació sobre les eventuais connivències dels càrrecs de la Generalitat i persones vinculades amb l'administració autònoma amb el tancament de la planta de Cervera de l'empresa Lear.

És inquietant conèixer la connivència de persones vinculades a Jordi Pujol amb el tancament de la planta de Cervera de l'empresa Lear Corporation

Josep Maria Rañé, diputat al Parlament

Nous alcaldes i alcaldesses per un projecte plural i progressista al servei de les persones

Anna Pagans (Girona)

Antoni Padilla (Castelldefels)

En les darreres setmanes s'estan produint relleus importants al capdavant d'alguns ajuntaments governats pel PSC. No són els únics canvis d'alcaldes i alcaldesses socialistes que hi haurà fins a finals de mandat, però sí que són dels més significatius, tant per les ciutats de què es tracta, com per la figura política dels alcaldes que passen el testimoni. Ens estem referint a Girona, Terrassa, Lloret de Mar i Castelldefels.

Des de les primeres eleccions municipals, fa gairebé 23 anys, els socialistes som la principal força de govern al món local de Catalunya, desenvolupant una gestió que respon a les expectatives i les necessitats que en cada moment tenen les ciutats i els ciutadans. Això és possible gràcies a les persones que han tingut i tenen la responsabilitat de gestionar dia a dia els nostres ajuntaments. Algunes d'aquestes persones ho fan des del 1979, com els companys Joaquim Nadal a Girona, Manuel Royes a Terrassa, i Agustín Marina a Castelldefels, i d'altres des de fa menys, com Josep Sala a Lloret de Mar. Aquests quatre alcaldes passen ara la responsabilitat del govern dels seus municipis a quatre persones de la seva màxima confiança, dues dones i dos homes, que tot i assumir per primera vegada el càrrec d'alcalde o alcaldessa no són en absolut nous en la gestió municipal. Ans al contrari, Anna Pagans a Girona, Pere Navarro a Terrassa, Lucía Echegoyen a Lloret de Mar, i Antoni Padilla a Castelldefels disposen d'una llarga experiència de servei a la seva ciutat i la seva gent. Són persones, totes quatre, que han demostrat amb escreix que saben assumir les seves responsabilitats.

Anna Pagans, la primera alcaldessa de Girona

Anna Pagans, la primera alcaldessa en la història de Girona, va entrar com a regidora de l'Ajuntament de Girona l'any 1991. Després dels comicis municipals del 1995 va encarregar-se de la tinència d'alcaldia d'Educació, Esports, Formació i Lleure, i en les últimes eleccions, les del 1999, va ocupar el segon lloc a la candidatura socialista, assumint les àrees de Coordinació de la Via Pública i Seguretat, la junta local de seguretat, el consell de trànsit i el pla d'accessibilitat, a més de la primera tinència d'alcaldia. Per tant, Anna Pagans arriba a l'alcaldia de la seva ciutat amb un rodatge i una experiència provada i contrastada.

Anna Pagans arriba a l'alcaldia de la ciutat de Girona amb un rodatge i una experiència provada i contrastada

L'alcaldessa de Girona, que manté la condició d'independent tot i haver militat fa anys en el PSC, és llicenciada en Geografia i Història per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i professora d'ensenyament secundari. Va ser coordinadora d'activitats de formació permanent del professorat de secundària a la delegació de Girona de l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona fins

al 1994, i fins el 1991 també va ser delegada a Girona del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya.

Persona curiosa, dialogant i amb capacitat per escoltar i gestionar, Anna Pagans sap que té un important repte per endavant. El repte de substituir un gran alcalde, Joaquim Nadal, encara que té molt clar que "no sóc Nadal ni

La socialista Lucía Echegoyen és la primera alcaldessa en tota la història municipal de Lloret de Mar

el vull imitar", i afirma que "la meua gestió al capdavant de l'ajuntament serà, òbviament, de continuïtat i de culminació de la feina que s'ha realitzat fins ara". Una culminació del programa que consolidarà Girona com la ciutat moderna que és, ben comunicada i ben equipada. En definitiva, una ciutat per viure i conviure.

Lucía Echegoyen, una lloretenca de Navarra

La nova alcaldessa de Lloret de Mar, Lucía Echegoyen, és a l'igual que la seva companya de Girona, la primera alcaldessa que té Lloret en tota la seva història. Nascuda l'any 1946 en el sí d'una família navarresa, la seva relació amb Lloret s'inicia la dècada dels 60, quan la seva mare, que treballava a Telefònica, va ser traslladada a aquest municipi de la Costa Brava.

Lucía Echegoyen, psicòloga de professió, està casada amb el president local del PSC, Eloy Pizarro, i té dos fills ja grans. Lucía entra a la política local a les segones eleccions municipals, l'any 1983, formant part de

la candidatura socialista com a independent, situació que ha mantingut fins a l'actualitat. Des d'aleshores ha format part de l'equip de govern de Lloret, a excepció del mandat 1989-1991, en

què els socialistes vam estar a l'oposició. Amb les darreres eleccions municipals, l'any 1999, Lucía Echegoyen es converteix en la mà dreta de l'alcalde Josep Sala.

Per la nova alcaldessa de Lloret, la ciutat ja ha assolit un nivell més que acceptable de modernització dels serveis. Avui Lloret és una població moderna que ha estat capaç de recuperar el seu centre urbà, d'obrir espais allà on només hi havia ciment, de donar importància al vianant, de crear centenars de places d'aparcament, de connectar els barris impedit així la seva degradació, de tenir un model de creixement on es prima, per damunt de tot, la qualitat de vida dels lloretencs. A aquesta etapa històrica de les infraestructures n'ha de seguir una altra, on la nova prioritat siguin les persones, independentment del seu lloc d'origen, de la seva ocupació, del seu nivell econòmic, social o cultural.

Antoni Padilla substituirà Marina a l'alcaldia de Castelldefels

Antoni Padilla, segon a la llista socialista de les passades eleccions municipals, i fins ara tinent d'alcalde d'Hisenda, Promoció Econòmica i Règim Interior de l'Ajuntament de Castelldefels, serà el nou alcalde d'aquesta ciutat del Baix Llobregat en substitució d'Agustín Marina, que deixarà l'alcaldia el proper 30 de maig, després d'haver ocupat el càrrec des de les primeres eleccions municipals del 1979.

Antoni Padilla, nascut a Sant Vicenç de Castellet l'11 de setembre de 1943, és diplomad EMI en administració superior. Primer secretari de l'agrupació local del PSC, és regidor a l'Ajuntament de Castelldefels des de 1995.

Als 58 anys, la mateixa edat que l'alcalde sortint, Padilla es convertirà en el segon alcalde democràtic de

Castelldefels. Una responsabilitat en la qual, segons ell mateix reconeix, no havia pensat mai, però que assumeix amb moltes ganes i il·lusió.

Pere Navarro, un biòleg al servei de Terrassa

L'home que substitueix Manuel Royes al capdavant de l'alcaldia de Terrassa té 42 anys i és biòleg de professió. Va entrar a l'ajuntament l'any 1987 i ha passat per les regidories de

Participació Ciutadana i Joventut. També ha estat president del districte cinquè. Des de les darreres eleccions municipals és responsable de Cultura, Solidaritat i Cooperació.

Nascut a Terrassa, casat i amb dues filles de 10 i 14 anys, la seva trajectòria política dins el PSC, on milita des del 1977, s'inicia a l'Institut i a la universitat, sent un dels fundadors de les Joventuts Socialistes a Terrassa.

Al nou alcalde de Terrassa a partir de principis d'abril, li agrada prendre el pols de la ciutat i la seva gent. La seva responsabilitat en aquest mandat l'ha apropiat als àmbits associatius i solidaris, aportant-li un bon coneixement de les inquietuds i les necessitats de les entitats de Terrassa que, de ben segur, li serà indispensable en la seva nova responsabilitat política.

Lucía Echegoyen (Lloret)

Pere Navarro (Terrassa)

Pere Navarro, com els altres nous alcaldes, té al davant la tasca de finalitzar els projectes del mandat i complir amb els compromisos adquirits en el programa electoral. Alguns d'aquests projectes, ja encarrilats, són la revisió del Pla General d'Ordenació, acabar les obres de La Farinera, on s'ubicarà l'Escola de Cinema de Catalunya, continuar les excavacions a les esglésies de Sant Pere i aprovar el Programa d'Orientació d'Equipaments Comercials, entre d'altres.

Jordi Navarro

L'alcalde Joan Clos desbloqueja la Carta Municipal de Barcelona

Joan Clos ha aconseguit desbloquejar políticament la Carta Municipal, que atorga a la ciutat no només el reconeixement de ser la capital de Catalunya sinó més capacitat efectiva per autogovernar-se, noves competències i facultats a l'Ajuntament per a contribuir a millorar la qualitat de vida dels ciutadans.

Joan Clos

El text aprovat per unanimitat del ple de l'Ajuntament de Barcelona el juliol de 1997 i pel ple del Parlament de Catalunya el desembre de 1998, es troba ara en procés de negociació amb el Govern central, ja que les Corts Generals han de refrendar aquells articles que suposen la modificació d'algunes lleis orgàniques de l'Estat. De fet, la Carta Municipal de Barcelona preveu, entre d'altres coses un sistema de justícia local que agiliti la solució dels petits conflictes ciutadans o més autoritat executiva per l'alcalde en determinats aspectes relacionats amb la seguretat o el trànsit.

En les darreres setmanes van aparèixer ombres sobre el futur de la Carta de Barcelona, que ara s'han esvaït gràcies a la iniciativa política de Joan Clos. L'alarma va saltar per unes declaracions del ministre d'Administracions

Públiques, Jesús Posadas, en les quals posava en qüestió fins i tot la constitucionalitat d'un dret reconegut històricament a Barcelona i que ni tan sols el franquisme es va atrevir a suprimir.

L'alcalde Clos va mobilitzar ràpidament l'esperit unitari i la unanimitat política amb la qual Barcelona i Catalunya havien impulsat la Carta Municipal de Barcelona. Joan Clos va reunir els presidents de tots els grups municipals, inclòs el Partit Popular, per reafirmar el suport sense embuts a la Llei especial de Barcelona. Aquell gest es va traduir en una declaració conjunta de tot el Consistori en el ple municipal del mes de febrer.

La iniciativa política de Clos va forçar el Govern del PP a corregir una reticència inicial expressada pel ministre Posadas

Al mateix temps es va posar en marxa la maquinària de coordinació política amb els grups parlamentaris del Partit dels Socialistes de Catalunya i els seus aliats polítics al Congrés i al Senat. Al Congrés, Narcís Serra, president de la Comissió d'Administracions Públiques de la Cambra, va propiciar una reunió entre parlamentaris catalans i representants del ministeri per abordar la qüestió de la Carta de Barcelona. Al Senat, una iniciativa parlamentària de l'Entesa Catalana de Progrés, es va traduir en una moció que van subscriure tots els grups - finalment també el

grup popular - en la qual s'instà al Govern central a presentar, en el termini més breu possible, els projectes legislatius corresponents que atorguin a Barcelona les capacitats i competències que preveu la Carta Municipal.

En el camí cap a la plena aplicació de la "constitució de Barcelona", l'Ajuntament negocia amb la Generalitat i amb l'administració de l'Estat. El regidor de Presidència, que és també membre de la comissió executiva nacional del PSC, Ernest Maragall, es mostra esperançat però també manté una actitud vigilant: "Tenim un treball intens al davant i esperem que sigui també

definitiu". Per Maragall, tant important com el desbloqueig de la Carta Municipal de Barcelona pel que fa a la part legislativa estatal, ho és que s'acceleri i agilitzin les negociacions amb el Govern de la Generalitat en tot allò que afecta a competències i recursos que, segons la Llei aprovada unànimement pel Parlament de Catalunya, han de compartir l'administració catalana i l'Ajuntament de Barcelona. En aquest terreny, el regidor Maragall fa sonar un

És voluntat ferma del govern municipal defensar el màxim nivell de desenvolupament legislatiu i d'aplicació pràctica de la Carta Municipal de Barcelona

toc d'alerta: "en matèries com els serveis socials les coses no avancen". I és que comença a evidenciar-se una actitud gasivera per part del Govern de CiU tant a l'hora de cedir o compartir competències com, especialment, a l'hora de dotar aquestes responsabilitats públiques dels corresponents recursos. És voluntat ferma del govern municipal que presideix Joan Clos, demostrada molt particularment aquestes últimes setmanes per les iniciatives polítiques del mateix alcalde, defensar el màxim nivell de desenvolupament legislatiu i d'aplicació pràctica de la Carta Municipal de Barcelona, per traduir aquesta llei en una millor i més eficaç governació de la ciutat. Però a més d'això, i per fer honor a la realitat metropolitana d'avui; una mateixa realitat demogràfica, econòmica, social, cultural i fins i tot política, Barcelona no renunciarà mai a resoldre la qüestió metropolitana i a que els beneficis que representarà l'aplicació de la Llei especial de Barcelona es puguin estendre al conjunt de ciutadans dels municipis que integren l'àrea metropolitana. Si una pregunta té una resposta òbvia és la següent: quin sentit té que les innovacions i millores que incorpora la Carta Municipal pel que fa a justícia local, seguretat, habitatge o serveis socials serveixin pels habitants dels districtes de Sant Andreu i Sants-Montjuïc, per exemple, i no serveixin pels seus veïns immediats de Santa Coloma o l'Hospitalet ?

Dídac Boza

La Constitució de Barcelona

Capital de Catalunya

L'article 1 de la Carta estableix que Barcelona és la capital de Catalunya i l'article 2 proclama la seva vocació metropolitana.

Més competències a través dels consorcis

Barcelona té més atribucions en matèries com l'ensenyament, els serveis socials i l'habitatge, consorciant aquestes competències amb la Generalitat.

Urbanisme

Els articles 64-84 atorguen autonomia i capacitat de decisió municipal en matèria d'ordenació del territori

Més participació ciutadana i democràcia local

La Carta obre la porta a la designació directa dels consellers de districte a través del sufragi universal. La Llei regula la participació creant el Consell de la Ciutat i consagrant la figura de l'audiència pública.

Justícia i seguretat

La part de la Carta que afecta a legislació de l'Estat crea un sistema de Justícia Local amb judicis ràpids per als petits delictes i atorga a l'Alcalde més autoritat en casos, com per exemple les infraccions de trànsit.

L'Anoia abre una nueva etapa con el ánimo de fortalecer el proyecto socialista en la comarca

Comissió Executiva

El haber sido el partido más votado en las pasadas municipales nos dió acceso al único diputado provincial -Joan Vich, alcalde de Vilanova del Camí-, pero no al gobierno del Consell Comarcal, como consecuencia de una injusta normativa que prima el número de concejales en vez del voto real. Aún así, las ocho alcaldías obtenidas - entre ellas la capital de comarca, Igualada- dan fe del peso específico del PSC en l'Anoia. En el plano orgánico, la federación de l'Anoia, cuya reciente dinámica interna había sido más en clave de diferencia que de integración, ha recibido un gran impulso desde la elección de la nueva ejecutiva. Liderada por el alcalde de Santa Margarida de Montbui, Teo Romero, el nuevo órgano de dirección fue

renovado en un 90% y en él todas las agrupaciones tienen al menos un representante. Según el primer secretario, "la unidad y la cohesión" de la federación caracterizan la nueva etapa. Con más de 400 afiliados y afiliadas, l'Anoia es la segunda federación del Partido en crecimiento de militancia. El buen ambiente de trabajo está ayudando, que duda cabe, a fortalecer y extender el proyecto socialista en la comarca. Con este objeto han creado un boletín trimestral, que reciben en su casa militantes y simpatizantes, o un Consejo Institucional que semestralmente reúne a los cargos electos y representantes de la sociedad civil. Según Teo Romero, l'Anoia es una comarca "desconocida y olvidada por el Govern de la Generalitat". Un abandono que se traduce en importantes carencias de infraestructuras y conexiones, además de en graves problemas ecológicos, como el que supone tener uno de los ríos más contaminados de Catalunya: el Anoia. Pese a estos "handicaps", Romero se muestra optimista respecto al futuro de la comarca, ya que se trata de "un territorio con muchas potencialidades, bien ubicado, con reserva de suelo industrial y con un atractivo turístico poco explotado", añadió. En este sentido, y dada la inacción del Govern, el PSC comarcal está tomando la iniciativa de la agenda política, proponiendo alternativas sobre los cuestiones que preocupan a la ciudadanía. Dentro de una filosofía de diálogo y consenso con los agentes sociales y el resto de fuerzas políticas, el Partido ha impulsado un pacto sobre la seguridad en la comarca, y está trabajando en uno similar en materia de medio ambiente.

Con un 98%, l'Anoia es la federación con el porcentaje más alto de cuotas domiciliadas. Este hecho podría ser sólo una anécdota si no fuera porque significa un reflejo fiel de una intensa y provechosa acción política que seguramente se traducirá en un salto importante de la presencia municipal del PSC en la comarca, que ya en 1999 fue la fuerza más votada.

LA COMISSIÓ EXECUTIVA

Primer Secretari: Teo Romero (Santa Margarida de Montbui)

Viceprimer Secretari: Antonio Prados (Piera)

Secretari d'Organització: Salustià Monteagudo (Cabrera d'Igualada)

Resta de membres: Sebastián Leno (Sta. Margarida de Montbui), Xavier Torres (Cabrera d'Igualada), Julián Lucha (Òdena), Francisco Olvera (Capellades), Bernat Moreno (Sta. Mgda. de Montbui), Josep Valls (Capellades), José Fernández (La Torre de Claramunt), Pere Barbado (Els Hostalets de Pierola), Antonia Vilches (Capellades), Emili Castells (La Torre de Claramunt), Emilio Sánchez (Piera), Domènec Lucas (La Pobla de Claramunt), Estela Merino (La Torre de Claramunt), Jaume Flores (Piera), Josep Estañol (La Llacuna), Jordi Andrade (Igualada), Josep Duran (Masquefa), Jordi Gamero (St. Martí de Tous-Copons), Jordi Riba (Igualada), Carles Majoral (Vilanova del Camí), Joan Amarillo (Vallbona d'Anoia)

LA SEU

Rambla Sant Isidre, 18 2n 2a - Apartat de Correus 231 Igualada 08700 Telèfon: 93 803 56 62 Fax: 93 805 14 64
e-mail: anoia@xarxapsc.net web: <http://www.psc.es/ambit/anoia>

Primeras jornadas de cooperación para el desarrollo

Mª Lluïsa Ferrer

El objetivo de estas jornadas, celebradas los días 25 y 26 de enero, era reflexionar conjuntamente y tejer complicidades con los diferentes sectores de la sociedad catalana, especialmente las ONG's y los movimientos sociales, para aportar iniciativas que contribuyan a potenciar nuevos escenarios políticos, económicos y sociales capaces de responder a los nuevos retos de gobernabilidad de un mundo globalizado y de una sociedad que reclama un desarrollo humano, justo y sostenible.

Políticas de salud de los socialistas en el sur de Europa

El 8 de febrero tuvo lugar este seminario en el que más de una veintena de expertos y de responsables políticos en el tema apuntaron diferentes propuestas y alternativas para la mejora de la calidad de la sanidad pública, se prestó especial atención a la modernización de la gestión de los servicios sanitarios desde una perspectiva progresista

El futuro de las pensiones

"La Seguridad Social en el siglo XXI. El pacto de Toledo y su actualización" fue el título de un seminario impulsado por la Secretaría de Justicia del PSC y que tuvo lugar el jueves 28 de febrero en la sede central. Tanto la diputada Isabel López como Adolfo Jiménez, ex Secretario de Estado de Seguridad Social, coincidieron en la necesidad y viabilidad del actual sistema público de pensiones.

Jornadas sobre innovación y participación política

Joan Rangel

La Secretaria d'Organització i Finances va organitzar el dissabte 26 de gener a la seu central una Jornada sobre Innovació i Participació Política. La jornada, atès la gran concurrència i el gran interès de les comunicacions, va esdevenir un profitós punt de trobada per a la difusió i el contrast de les experiències actuals del Partit en l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació com a eines que faciliten i incrementen la participació política d'afiliats, afiliades, simpatitzants i ciutadania en general. La posada en funcionament el passat mes d'abril de l'aplicatiu web de gestió de la informació del Partit està suposant, per als seus diferents òrgans, tenir a l'abast una nova eina que els ofereix diverses

possibilitats orientades a facilitar la participació política tot i adaptant-la en cada cas a les seves necessitats específiques. A partir d'aquesta reunió es vol assolir en molt poc temps l'objectiu de la presència a la web del PSC, de totes les nostres agrupacions locals i grups sectorials.

La Jornada va tenir quatre vessants diferents i complementaris: la presentació d'experiències per part dels administradors i administradores d'àmbit o pels responsables polítics corresponents; el contrast d'opinions sobre tot aquest procés, amb taules rodones temàtiques; la presentació de propostes d'innovació en aquest camp i l'explicació tècnica a fons de les diferents opcions i possibilitats del sistema.

La ejecutiva federal del PSOE se reunió en Barcelona

De acuerdo con el compromiso de ir rotando las reuniones de la comisión ejecutiva federal por diferentes ciudades de la geografía española, el lunes 21 de enero la sede central del PSC acogió una sesión de este órgano. Después de la reunión, y de la habitual rueda de prensa, José Luis Rodríguez Zapatero acudió a un almuerzo-conferencia organizado por el club de debate Tribuna Barcelona, en el que pronunció una disertación con el título "Mi idea de España: una propuesta para el diálogo". En su intervención, el secretario general del PSOE hizo una inequívoca apuesta por un nuevo estilo de hacer política y por una idea de España cuyo eje es el reconocimiento de la pluralidad.

L'Europa pròxima: el PSC organitzà unes jornades sobre el nou federalisme europeu

La construcció europea ha viscut assoliments concrets en els darrers anys -l'euro, la Carta dels Drets Fonamentals- i avui afronta amb decisió els reptes immediats: l'ampliació, la implementació de l'estratègia de Lisboa. Tot i això, el projecte europeu corre el risc d'estancar-se si no el fem més àgil en la presa de decisions i, sobretot, més proper als ciutadans.

Davant d'això proliferen les grans propostes sobre el futur d'Europa, sobretot amb la mirada posada en la reforma de la Unió prevista per al 2004. Les diferents visions tracten de donar resposta a interrogants de primer ordre: és necessària una Europa federal per afrontar els reptes del futur? Quina reorganització entre els diferents nivells de govern pot oferir millors polítiques als ciutadans? Per parlar de tot això el Partit dels Socialistes de Catalunya i el Grup del Partit Socialista Europeu varem celebrar la jornada Europa Pròxima: El nou Federalisme Europeu, el passat dia 15 de febrer a la Fundació Tàpies de Barcelona. La jornada va comptar amb aportacions de més d'una trentena de persones significatives en els àmbits que hauran de ser essencials en l'impuls federal de la construcció europea: representants del Parlament Europeu, de Parlaments nacionals i regionals d'Alemanya, d'Escòcia i d'Itàlia, dels sindicats, de governs regionals i municipals, dels mitjans de comunicació, experts acadèmics. En la inauguració de l'encontre, el Primer Secretari del PSC, José Montilla, va situar l'actual debat sobre el futur de la Unió Europea en el marc dels canvis accelerats que viu el món després de l'11 de setembre i en la creixent redefinició de les responsabilitats dels vells Estats-

"Està de moda parlar de crisi de creixement de la construcció europea, però no és més aviat una crisi que posa en qüestió el creixement?"

és així, de quina manera la societat europea pot organitzar-se per assolir els objectius federalistes? Joan Majó, exministre d'Indústria i actual assessor de la Comissió Europea, es va encarregar d'estimular el debat plantejant una sèrie de "provocacions" com a punt de partida: està de moda parlar de crisi de creixement de la construcció europea, però no és més aviat una crisi que posa en qüestió el creixement? Parlar de federalisme, no aixeca més tabús, enlloc d'eliminar-los? És realment compatible ampliar i aprofundir la Unió al mateix temps? Queda alguna estratègia vàlida que no sigui la de la geometria variable, és a dir, que cada Estat pugui decidir els àmbits en què es vol integrar a Europa?

Marcelino Iglesias, Joan Clos, Pasqual Maragall i Raimon Obiols

nació. Montilla va afirmar que, en aquest context, l'objectiu prioritari d'Europa ha de ser democratitzar la globalització. Cal també, doncs, una Europa més robusta en democràcia i això és justament el que proposa el Nou Federalisme. El Primer Secretari va recordar que aquest moviment arrenca del Manifest presentat el febrer de 2001 a Brussel·les per part del Grup Spinelli, integrat per diversos diputats socialistes al Parlament Europeu. Al llarg d'aquest any, el projecte ha tingut un recorregut fructífer.

En la sessió del matí es van celebrar dues taules rodones, una sobre El nou federalisme europeu i l'altra sobre Ciutats i regions, motors de l'Europa Pròxima. A la tarda es van fer les conclusions i un fòrum, en el que varen intervenir representants de diversos sectors de la societat catalana. La primera taula volia respondre preguntes tals com: cal una Constitució federal per a Europa? I, si

La majoria de participants es van mostrar en desacord amb aquesta visió "pesimista", i van posar de relleu la vitalitat dels sectors socials en la construcció d'una Europa forta i cohesionada. Això sí, s'acceptava, en general, que hi ha una crisi de model i que la dificultat per traslladar les tesis federalistes a la ciutadania europea suposa un llast. No obstant, Joaquim Nadal, portaveu del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi al Parlament de Catalunya va assenyalar que el fet que l'èxit de la introducció de l'euro hagi superat totes les previsions, demostra que sovint es menysté l'entusiasme dels ciutadans per una Europa cada vegada més unida.

Sota la conducció de Josep Molsosa, delegat sectorial d'Europa XXI, i d'Antoni Castells, secretari d'Economia del PSC, la segona taula es va centrar en debatre qüestions com: quina ha de ser l'aportació de les ciutats i les regions a la construcció de l'Europa pròxima? fins a quin punt la globalització i els processos d'integració regional han obert la porta a un canvi de concepció de la sobirania? La Unió Europea ha iniciat la revisió profunda de les seves estructures en un procés de reforma que ha de culminar el 2004. Els participants convingueren en que cal assegurar un nou paper de les regions i les entitats locals en el disseny de polítiques de proximitat, ja que el procés d'integració europea afecta directament les seves competències. Tot i que l'execució de la legislació europea es confia en bona mesura a les regions, aquestes no tenen suficient veu en la preparació i en la determinació de les polítiques i la normativa conseqüent. Aquest repte de futur contrasta amb la manca de poder i d'influència del Comitè de les Regions com a òrgan consultiu i la necessitat de donar impuls als lligams transregionals i translocals arreu d'Europa i de la Mediterrània. En l'àmbit global, la creixent interdependència fa urgent que els Estats redefineixin les seves responsabilitats. Els Estats han de subratllar la seva dimensió d'espais cívics que vetllen pel control democràtic i la pluralitat.

Així doncs, les discussions van aportar un mica més de llum en el complex debat sobre la nova arquitectura europea. En la cloenda, Raimon Obiols, diputat al Parlament Europeu va alertar dels intents d'alguns sectors de la dreta europea, de paralitzar la construcció europea. Joan Clos, alcalde de Barcelona, va fer referència al Forum Social de Porto Alegre com a un important laboratori d'idees per a una Europa més justa. De manera eloqüent, Marcelino Iglesias, president d'Aragó, va reclamar que, un cop assolida la Unió Econòmica i Monetària, s'estimuli l'adhesió ciutadana a la construcció política d'Europa, ja que "ningú s'enamora d'un mercat". Pasqual Maragall, President del PSC, va augurar un futur en que els vincles federals entre els pobles d'Europa es traduiran en polítiques més properes als ciutadans. Tot i que les incerteses sobre aquest futur encara són moltes, les bases del debat són sòlides: Europa és complexa, però no complicada. En una Europa federal, aquesta complexitat no serà font de debilitat, sinó de fortalesa.

Maria Badia

Secretària de Política Europea i Internacional del PSC

José Montilla i Joan Colom

Els eurodiputats del PSC voten en contra del Pla Hidrològic Nacional

El PSC està en contra del Pla Hidrològic Nacional i del transvasament de l'Ebre que s'hi preveu. Aquesta és la veritat. No sols no volem que no ens prenguin l'aigua, sinó que tampoc no volem que ningú l'enterboleixi.

El PSC està en contra del Pla Hidrològic Nacional i del transvasament de l'Ebre que s'hi preveu. Hi hem votat en contra al Parlament de Catalunya, al Congrés, al Senat i al Parlament Europeu. El PP sempre hi ha estat a favor i Convergència i Unió, que al Parlament de Catalunya va votar-hi en contra, al Congrés i al Senat que és on es prenia de debò la decisió, va votar-hi a favor.

Al Parlament Europeu es va discutir aquesta qüestió gràcies a la iniciativa de la Plataforma en Defensa de l'Ebre i al suport del Grup Socialista i altres. En aquesta discussió el PSOE va intentar no barrejar l'oposició al transvasament de l'Ebre amb la realització d'altres obres necessàries pels regadius d'altres zones d'Espanya. Com ha quedat demostrat, aquest intent podia prestar-se a confusió i és per això que el PSC i els seus eurodiputats van mantenir la seva posició. La resolució del Parlament Europeu és clarament contrària al finançament europeu d'obres hidràuliques que no compleixin amb les directives europees, particularment els grans transvasaments. Estem convençuts, doncs, que transvasaments com el de l'Ebre previst al PHN no poden comptar amb finançament europeu. Aquesta lluita és lluny d'haver acabat. Els i les socialistes de les Terres de l'Ebre, tot el PSC, i també el PSOE, ens mantindrem fermes en l'oposició al transvasament de l'Ebre previst al PHN.

Fórum Social de Porto Alegre: una nueva forma de ver el mundo

Josep Borrell

En la enorme energía social que se ha concentrado en Porto Alegre se han mezclado múltiples y variados componentes. A veces parecía como si el tiempo hubiese dado marcha atrás hasta una de esas viejas asambleas de Facultad de los años 60 y 70. Una asamblea de Facultad cósmica por su dimensión humana y temática, en la que 20.000 personas de todas las edades, provenientes de todo el mundo, asisten a decenas de seminarios y conferencias simultáneas. En el Foro se han debatido temas como la liberalización del comercio mundial, el papel de las multinacionales en la economía globalizada, el control de los flujos financieros, la deuda externa de los países en desarrollo, el impacto de la

mundialización sobre las condiciones de trabajo, la economía solidaria, el subdesarrollo en África, el problema de las patentes de los fármacos para combatir el SIDA, la situación sanitaria mundial, la sostenibilidad del desarrollo, el agua como bien común de la Humanidad, la situación de los pueblos indígenas, los problemas de la urbanización, la seguridad alimentaria, la discriminación étnica y de género, los medios de comunicación y la democracia, la diversidad y las identidades culturales, el movimiento de la sociedad civil internacional, las emigraciones, los refugiados y el tráfico de personas, la violencia doméstica, el poder de los organismos económicos internacionales, la educación, la democracia participativa, los conceptos de soberanía, nación y Estado, el poder militar de los Estados Unidos, los principios y valores del socialismo, los derechos humanos en su triple dimensión económica, social y cultural, etc.

Los 26 grandes temas que se han discutido, a partir de una conferencia inicial para cada uno de ellos, organizada por ONG's expertas en la materia, articulaban la crítica en torno a la imundialización neoliberal y a sus efectos sociales y ambientales negativos. Aunque la organización se ha comprometido a publicar una síntesis de los debates y un inventario de las propuestas que de ellos han surgido, es difícil que de estos intensos días de trabajo salga nada parecido a un "programa de Porto Alegre". Viendo como se ha desarrollado el Foro Social se comprende que ese no sea su objetivo.

Junto a estos encuentros se ha celebrado un Foro de parlamentarios y otro de autoridades municipales que han debatido la relación entre partidos-parlamentos-ayuntamientos con la sociedad civil. El ambiente festivo ha dominado el encuentro, con una gran manifestación inicial que recorrió la ciudad encabezada por su alcalde, el ex presidente de Portugal y dirigentes sindicales y campesinos de América y Europa.

Porto Alegre, como en general el Estado de Rio Grande do Sul, del que es capital, no es el Brasil típico. La vecindad de Uruguay y Argentina les hace llamarse "gauchos" y su descendencia de emigrantes alemanes e italianos les hace ser y sentirse diferentes. La ciudad es, además, un interesante laboratorio político debido a las experiencias del gobierno municipal del Partido de los Trabajadores. Hace ya trece años que ese partido, surgido del cinturón obrero de Sao Paulo, gobierna Porto Alegre a la que ha colocado a la cabeza de las ciudades brasileñas por el índice de desarrollo humano. Su experiencia de "presupuesto participativo", ampliamente divulgada en el Foro, que permite a los representantes de la sociedad civil (asociaciones de vecinos, movimientos culturales, etc.) participar en las decisiones de inversión se ha convertido en la bandera electoral del Partido de los Trabajadores y llama la atención

"Además del Foro Social se celebró un foro de parlamentarios y otro de autoridades municipales contra la exclusión social"

"Las tesis que han movilizado a los de Porto Alegre han hecho mella incluso en los reunidos en Davos-Nueva York"

de competir en las elecciones primarias del PT, las "internas" como aquí las llaman, con el actual gobernador del Estado para la candidatura a esa función. Pero no todo ha sido fiesta y debate civilizado en Porto Alegre. Como si quisieran dar una macabra bienvenida al Foro Social, pocos días antes fueron asesinados dos alcaldes del PT. Uno de ellos Celso Daniel, coordinador nacional del programa electoral del candidato Lula a la Presidencia de Brasil y alcalde de una ciudad vecina en la que había sido elegido tres veces en un impresionante crescendo de popularidad que le había llevado al 77% de votos. Estos asesinatos, de autor desconocido, y algún ataque aislado contra sedes del PT han sido los únicos elementos de violencia en una asamblea que ha demostrado la viveza del movimiento social mal llamado antiglobalización, que debiera hacer reflexionar a los responsables de los partidos políticos de la izquierda tradicional, que languidece en las insípidas asambleas de una Internacional Socialista que sería incapaz de organizar algo parecido.

"El rechazo a la mercantilización del mundo, considerado por algunos como el remedio a todos los males, es la esencia de Porto Alegre"

manos del mercado. En realidad, el rechazo a la mercantilización competitiva del mundo, considerado por algunos como el remedio a todos los males, es la esencia de Porto Alegre. Así se refleja en su eslogan "El mundo no es una mercancía", y en su defensa de la necesidad de sustraer la provisión de elementos fundamentales de la vida, como el agua, a la lógica del beneficio. Habiendo basado buena parte de mi vida política en la distinción entre derechos y mercancías, ese dis-

curso no me resulta en absoluto ajeno.

En realidad, ideologías y dogmatismos aparte, es difícil no reconocer que la "mundialización neoliberal" no ha beneficiado a todo el mundo, que no ha implicado un crecimiento fuerte y regular, que los pobres son más pobres y que tanto el crecimiento económico como la mejora de las condiciones de vida se ha ralentizado en los últimos veinte años.

Mucho habría que hablar de lo que este Foro podría significar para los valores y proyectos de la izquierda, pero de alguna forma habrá que canalizar esa explosión de energía social para que las preocupaciones que sienten una parte creciente de la sociedad mundial, jóvenes e intelectuales sobre

todo, se traduzcan en actuaciones políticas a través del poder que gobiernos y parlamentos tienen en las sociedades democráticas. Por eso creo positiva la presencia de responsables políticos y sindicales, de parlamentarios y alcaldes, de dirigentes que, más allá de la foto que algunas circunstancias electorales favorecen, tenemos mucho que aprender de lo que ha representado Porto Alegre. De lo contrario, los partidos políticos pueden acabar como organizaciones desvinculadas de la sociedad y los movimientos sociales carecer de estructuras que canalicen sus fuerzas. Harían mal los partidos políticos que se reclaman de la izquierda en ignorar lo que ha supuesto este encuentro.

Harían mal los partidos políticos que se reclaman de la izquierda en ignorar lo que ha supuesto este encuentro.

Harían mal los partidos políticos que se reclaman de la izquierda en ignorar lo que ha supuesto este encuentro.

El PP no vol escoltar el crit unànim de la societat catalana contra els peatges abusius

Els socialistes volem un sistema de peatges més just, que ens homologui

S'han d'eliminar alguns trams de peatge a Catalunya.

amb la resta d'Espanya i d'Europa. Tot i el consens que hi ha a Catalunya per reformar aquest sistema, el govern del PP no té cap intenció de solucionar aquest greuge comparatiu. Els peatges de Rubí-Les Fonts, el de Mollet i el de Montgat-Mataró haurien de ser gratuïts ja.

Un 75% de les autopistes catalanes és de peatge, mentre que a la resta de l'Estat la proporció és a la inversa. Aquest greuge comparatiu ha fet reaccionar la societat catalana. Després d'una intensa campanya reivindicativa, que va tenir el seu punt culminant en l'anomenada Declaració de Gelida contra els peatges abusius, el passat 10 de gener les institucions i els principals agents socials catalans, van arribar a un acord de mínims per reformar l'actual sistema de peatges a Catalunya. Els ministres Cascos i Montoro han fugit d'estudi d'una proposta signada pel govern -tot i que a corre-cuita i de mala gana-, tots els grups del Parlament -inclòs el PP-, sindicats, patronals, cambres de comerç, el món local i les empreses concessionàries.

La reforma dels peatges catalans hauria de passar, segons l'acord, per eliminar diversos trams actuals de

peatge (a través d'un fons de gestió finançat per l'Estat, la Generalitat i les concessionàries), transformar en vies d'alta capacitat trams d'algunes vies (com per exemple, l'Eix Transversal) i homologar el model amb la resta d'Espanya i d'Europa. En aquest sentit, el responsable del PSC en aquest tema, el diputat Manel Nadal, ha deixat ben clar que no es demana cap privilegi per Catalunya, "sinó un model més just que serveixi també per a Espanya i Europa". Un model d'altra banda possibilista i gens demagògic, ja que, segons Nadal, "no volem eliminar tots els peatges, sinó establir uns criteris homogenis i harmònics per a tothom". Aquests criteris significarien, per exemple, eliminar els peatges a les circumval·lacions de les grans ciutats o quan no hi hagi una via alternativa real, i donar una atenció preferent, en forma de rebaixa de tarifes, als usuaris habituals. En aquest sentit, els peatges de Rubí-Les Fonts, el de Mollet i el de Montgat-Mataró haurien de ser gratuïts ja.

D'altra banda, l'harmonització amb Europa hauria de comportar la introducció de criteris de sostenibilitat -econòmica, social i mediambiental- en la gestió de les autopistes, la preferència pel tren en el transport de mercaderies i un sistema de tarificació progressiva. És hora que el govern de l'Estat mogui fitxa i canviï una normativa que afavoreix les empreses concessionàries y menysté els usuaris. I el govern de la Generalitat no pot negar la seva responsabilitat. Fou precisament una decisió política d'Artur Mas, quan va ser Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, la de posar uns preus molt per sobre de la mitjana als peatges de les autopistes Terrassa-Manresa i a la Pau Casals.

A Catalunya un 75% de les autopistes són de peatge, quan la proporció a la resta de l'Estat és justament a la inversa

Lectura

Regàs, Rosa.
"La canción de Dorotea".
Barcelona,
Planeta, 2002.

Nada sospecha Aurelia de lo que sucede en su casa de campo mientras ella trabaja en la ciudad. Pero el extraño comportamiento de su guarda y una confusa e insistente llamada telefónica la conducirán al vértigo de descubrir cuán cercanas pueden ser la repulsa y la atracción, lo bello y lo siniestro. Con esta perturbadora e intrigante novela -reciente ganadora del Premio Planeta-, que confirma a su autora en primera línea de la literatura actual, Rosa Regàs nos invita a penetrar en los misterios más recónditos de nuestros sentimientos y temores. La autora catalana se ha adentrado, con esta historia deslumbrante, en el misterio de las pasiones y de su ambivalencia, y ha conseguido una novela redonda, sentida y llena de vivencias y emociones.

Marsillach, Adolfo. "Tan lejos, tan cerca".
Barcelona,
Tusquets, 1998.

Quien no conozca a Adolfo Marsillach como una de las figuras más importantes del teatro español, entre otras cosas como fundador del Centro Dramático Nacional y creador de la Compañía de Teatro Clásico, le conocerá por cualquiera de las otras múltiples facetas de su incesante actividad a lo largo de más de cincuenta años en el mundo del espectáculo: como director, guionista y actor, como intérprete en incontables películas, autor teatral de reconocido éxito y articulista irónico y polémico. En esta singular autobiografía -reeditada con ocasión de su fallecimiento-, Marsillach retrata descarnadamente, pero con gran sentido del humor, el desarrollo de lo que han sido el teatro, el cine y la televisión españoles desde la posguerra hasta nuestros días.

Exposició

"Tiran(i)a".
Centre de Cultura Contemporània de Barcelona,
fins al 28 d'abril.

Des de l'any 1945, el dictador estalinista Enver Hoxha, va dominar Albània tot exercint-hi un poder sagnant i paranoic, que portà el país a l'aïllament total de la resta del món. Una equació de paraules entre Tirana -capital d'Albània- i Tiran(i)a -el poder que exerceix una sola persona de manera opressiva- és l'origen del títol d'aquesta exposició.

Tiran(i)a, una mostra que parteix de la mirada de l'escriptor albanès Bashkim Shehu, exiliat a Barcelona l'any 1997. A través de referents arquitectònics -construccions simbòliques de l'arquitectura del poder-, muntatges audiovisuals, pintures i escultures del realisme socialista, estàtues dels líders comunistes retirades de les places públiques, llibres i fotografies, Shehu dissectiona la tirania exercida per Hoxha i la converteix en una metàfora.

Escola de Formació del PSC

Formació centralitzada

Els cursos es desenvoluparan a les aules que l'Escola de Formació Permanent té a la Masia Can Risueño, c/ Pius XII, núm 14, Cornellà de Llobregat, tel. 93 495 54 54, correu electrònic: escola@xarxapsc.net

Els cursos tenen una estructura modular. Cada mòdul és una sessió de tres hores. L'horari previst per cada sessió és de 18 a 21 hores. Els cursos tindran lloc els dimarts i els dijous.

Pròxims cursos

Actualització política (2 i 9 d'abril), La planificació estratègica (4 i 11 d'abril), Polítiques per la igualtat (10 i 17 d'abril), Introducció a l'economia política (16 i 23 d'abril), La direcció per objectius (18 i 25 d'abril), Oratòria-I (7, 14, 21 i 28 de maig), Planificació d'agendes i gestió del temps (9 i 16 de maig), Resolució de conflictes i presa de decisions (23 i 30 de maig), Oratòria-II (4, 11, 18 i 25 de juny), El partit com a eina de transformació social (6 i 13 de juny), Protocol (20 i 27 de juny).

Tallers

Dinamització d'agrupacions (10 hores) 24 i 25 de maig

Escola de Dones Polítiques

La xarxa com a eina política (24 de maig), Organització en xarxa: xarxa de dones (21 de juny)

Formació descentralitzada

Consisteix en una oferta formativa oberta que les agrupacions locals poden utilitzar com a orientació per confeccionar el seu propi calendari anual d'actes. Inclou 38 cursos tipus i 31 xerrades monogràfiques. Independentment del programa formatiu que s'ofereix, la Secretaria de Formació i Prospectiva organitzarà els cursos i xerrades que estimin convenient les federacions. Per a poder planificar calendaris s'han de trametre les sol·licituds de cursos amb dos mesos d'antelació, i de xerrades amb un mes, a: escola@xarxapsc.net

Usted estuvo presente en el Forum Social de Porto Alegre. ¿Qué valoración hace de lo que allí se habló y se propuso? ¿Significa una inflexión hacia el pragmatismo de los partidarios de una globalización progresista?

Mi valoración es francamente positiva. Se ha avanzado notablemente respecto a la primera edición. No sólo en cuanto a participación, que ha crecido espectacularmente en número y ha sido enormemente variada, sino también en lo que hace referencia a la concreción de propuestas. En Porto Alegre hemos visto que son posibles nuevas formas de gobernar y de profundizar en la democracia, y, por otra parte, ha quedado patente que es urgente reformar las instituciones mundiales de gobierno, especialmente la Organización Mundial del Comercio -OMC-. Me gustaría destacar también el importante papel que ha desempeñado el Partido de los Trabajadores brasileño en el desarrollo y éxito de esta convocatoria.

¿Escucharán, y, sobre todo, aplicarán los gobiernos del Primer Mundo las recetas salidas de Porto Alegre?

Soy pesimista en este sentido. Creo que los gobiernos, incluso los progresistas, no van a poner en la práctica estas medidas. A veces da la impresión de que los partidos sólo hacen los programas para ganar las elecciones. Por ello es muy importante que los movimientos sociales y la opinión pública presionen pacíficamente a los gobiernos para que sus políticas vayan en la línea apuntada en el Forum Social. Se da la paradoja, por ejemplo, de que el Comisario europeo de Comercio -un socialista francés- defiende en la OMC la línea justo contraria a lo debatido en Porto Alegre.

Usted asesora al gobierno francés en materia de multiculturalidad. Coincide

Sami Nair, eurodiputado: "Contra el racismo hay que fomentar una educación en la convivencia y en la integración"

Ciudadano francés de origen familiar argelino, Sami Nair es por sí mismo un claro ejemplo del mestizaje de gentes y culturas que significa ese espacio geográfico que llamamos Mediterráneo. Eurodiputado del grupo socialista, profesor universitario y dos veces doctor por la Sorbona, ensayista y articulista de éxito, es, además, uno de los más reputados especialistas europeos en el tema del racismo y gran conocedor también de la realidad geo-política mediterránea. Precisamente sobre esta última cuestión disertó en la pasada Escola d'Hivern del PSC celebrada en Tarragona.

con Maragall en que la mejor manera de atajar el problema del racismo es desde lo local y a través de políticas activas que incidan en una mayor calidad de vida en los barrios más desfavorecidos.

Estoy totalmente de acuerdo con Pasqual Maragall. El racismo es un fenómeno difícil de erradicar totalmente. Por desgracia, es una constante histórica y se presenta de múltiples maneras. Racismo es la xenofobia contra el extranjero o el inmigrante, pero también es racismo la discriminación que se ejerce contra las mujeres o contra los homosexuales, por ejemplo. Para abordar el problema del racismo contra la nueva inmigración son indispensables políticas activas que consigan barrios seguros, dignos y bien equipados. Pero no es menos importante el fomento de una educación en la convivencia y en la integración. En un doble sentido. De un lado, el inmigrante es poseedor de unos derechos, pero también ha de ser consciente de que esos derechos comportan también unos deberes que ha de conocer y cumplir. Y, por otra parte, también es importante que la población autóctona sepa de la cultura

y costumbres de los recién venidos. **Ha hablado en la Escola d'Hivern del Mediterráneo. ¿Cuál es su visión del futuro de esta región del mundo?**

El gran problema geo-político del Mediterráneo es Oriente Medio. No se puede demorar más la solución del conflicto judío-palestino, e Israel ha de dar un primer paso cumpliendo el derecho internacional. Pero si ésta es un cuestión importante, el otro gran problema es el África negra. Un continente del que no conocemos ni su población real siquiera. La presión demográfica hacia Europa es imparable. Hoy día muchas ciudades de Marruecos, Túnez o Argelia tienen barrios enteros morados únicamente por subsaharianos que esperan el momento de dar el salto al Primer Mundo. Lo cierto es que la cooperación en el ámbito mediterráneo no ha progresado mucho en los últimos tiempos, pero tengo esperanzas de que en los próximos foros euromediterráneos se acuerden actuaciones concretas en el ámbito de la cooperación y el desarrollo intramediterráneo.